

АНТОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОГО

АНЕКАДОТА

ВСЕ-ВСІ-ВСЯ

Олексій Кононенко
Все-всі-вся. Анекдоти про
маленьких і великих...
Серія «Антологія українського
анекдота «Українська веселка»»

предоставлено правообладателем

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=8653412

«Все-всі-вся». Серія «Антологія українського анекдота «Українська веселка».»: Видавництво «Криниця», Видавництво «Фоліо»; Київ, Харків;

2013

ISBN 978-966-2434-08-8, 978-966-2434-15-6

Анотація

«Автор цих анекдотів – народ» – не втомлюється повторювати Олексій Кононенко у своїй семибарвній-семиструнній серії із 7 книг «Антологія українського анекдота «Українська веселка». Він не один рік збирав, упорядковував і супроводжував авторськими текстами ці збірники і веселих, і сатиричних історій та примовок.

Український народний гумор має віковічне коріння, на якому виростає та рясно родить і сучасний сміхограй. Тут є і так звані «мандрівні» сюжети, і дружні «позички» з гумору інших народів,

є посилання на конкретних співтворців деяких гуморинок і тематичні варіанти анекдотів.

Книги цієї серії мають яскраві своєрідні теми, і кожна із них адресовано широкому колу читачів.

Смійтеся на здоров'я!

Содержание

Передмова	6
Квіточки життя	8
Анекдоти про маленьких і великих	9
З учнівських творів	75
Кінець ознакомительного фрагмента.	76

Український народний гумор Все-всі-вся

**Анекдоти про маленьких і
великих, зубатих і вухатих,
культурних і спортивних, а
також суспільно-активних**

*Анекдот – зброя народу.
(Вольтер).*

Передмова

Український народний гумор є частиною української культури. Наша нація з давнини уміє щиро і доброзичливо сміятися над собою, над своїми вадами і дивацтвами.

Ну хто ще має такий всеперемагаючий оптимізм?! Сміємося, жартуємо, іронізуємо. Саме почуття гумору дозволяє залишатися «на коні» у будь-якій ситуації. Здоровий сміх можливо не вирішує наші проблеми, але значно полегшує і «розряджає» життєві ситуації.

Кажуть: «ДОБРЕ СМІЄТЬСЯ ТОЙ, ХТО СМІЄТЬСЯ ОСТАННІЙ». А мені здається, що ДОБРЕ СМІЄТЬСЯ І ТОЙ, ХТО ВМІЄ ЦЕ РОБИТИ ДОРЕЧНО!

Олексій Кононенко

Добре сміється той, хто сміється останній.

Квіточки життя

– Мамо, а чому братика лелека приніс, а мене в капусті знайшли?

– Не доніс тебе лелека...

Анекдоти про маленьких і великих

Мати до сина:

- Чи навчився чого нового в школі?
- Так. Навчився шепотіти.

Учитель:

– Сподіваюсь, я не побачу, як ти списуєш із чужого зошита.

– Я теж на це сподіваюсь.

– Тату, а що таке сумпіляція диреструктивних гентропанів?

– Де ти таке прочитав?

– Я це написав!

– Сину, звідки мама дізналася, що ти не купався?
Я забув намочити мило.

– Тату, дай десять гривень! – просить син.

– Навіщо?

– Дам бідній жінці, що на розі стоїть і просить.

– Чому це ти її раптом пожалів?

– Бо вона... цукерки продає.

– Навіщо людині зуби?

– Щоб їсти.

– А ще для чого?

– Щоб боліли.

– Діти, які ви знаєте приклади випадкового збігу обставин?

– У моїх тата і мами в один і той же день було весілля!

– Діти, запишіть речення: «Воли тягнуть плуга». Це активна форма. А хто скаже, як буде пасивна форма?

– Плуг тягне волів.

– Діду, ви колись були малим?

– Був.

– І це у вас за все життя тільки один зуб виріс?

– Ось ти, Васильку, навіть рік чобітки не поносив і вже порвав. А я бувало по п'ять років носив!

– Щороку носили?

– Аякже! Щороку. На Різдво та на Великдень до церкви.

– Як тато сказав...

– Так по-маминому й буде!

– Мамо, наш тато йог?

– Звідкіля ти взяв?

– Він учора казав, що дві пляшки роздавив. Я сьогодні уважно придивився – навіть рук не порізав.

– Чоловік і жінка йдуть вброд через потічок.

Посередині жінка спохопилася:

– А де ж наш Василько?

– Не переймайся! Я його за руку веду.

Батько наказав синові нікому не казати, що закололи кабана. Хлопчик пішов на вулицю, аж тут сусід:

– Багато сала було?

– Нема сала.

– А м'яса?

– І м'яса нема.

– І шкури нема? – усміхається сусід.

– Ну, шкура є... Тільки тоненька-тоненька...

Мама і діти сідають до столу обідати. Коли за вікном майнула сусідка.

– Діти, скажіть, що мене немає, – каже мати, ховаючись під стіл, – я поїхала.

Сусідка в хату:

– А де мати?

– А матері немає, – лепече найменшенький, – вона під стіл поїхала.

- Мамо, а татко себе молотком по пальцю вдарив!
- І що він казав?
- А лайку говорити?
- Ні.
- Тоді нічого.

– Наш син лінується, немов кіт. Байдикує цілими днями, лежить на канапі і дивиться крізь вікно на небо! Ким він виросте?

– Може, метеорологом?

– Тату, ти обіцяв на хокей сходити!

– Тато обіцяв, тато сходив.

Батько вчить сина рахувати. Посадив навпроти себе, наказав уважно слухати. Тоненько бекнув раз, потім бекнув нормально, а потім – басом.

– Скільки тут баранів бекало?

– Один!

Мама:

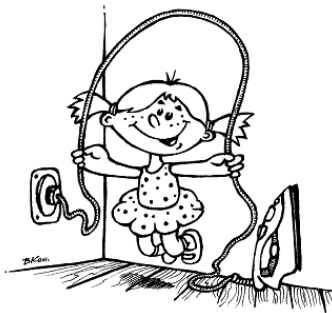
– Васильку, не гризи кістку, ти ж не собака! Віддай татові!

Мати з сином-підлітком зайшла до трамвая. Сіли. Хлопчик дістає сигарету, закурює. Літня жінка обурилась:

- Чому він курить? Тут же написано: «Курити заборонено!»
- І чого ви до дитини чіпляєтесь? Він ще читати не вміє!
- Мамо, а тато на роботі багато пише?
- Звідки ти взяв, синку?
- А чому ж він кожного ранку у тебе просить грошей на чорнило?

Розмовляють два старшокласники:

- Ну, як твоє перше побачення?
- Можна сказати, пройшло напівуспішно.
- Як це?
- Я прийшов, а вона ні.

- Мамо, мамо! До нашої квартири заліз якийсь незнайомець і бавиться з нашою нянею!

– Жах! Потрібно терміново телефонувати у міліцію!

– З першим квітня, мамулю! Насправді це не незнайомец, а наш татусь.

Синок запитує у батька:

– Тату, хлопця, який збирається одружитися, називають женихом, а як називають того, хто вже оженився?

– А оце слово, синку, тобі ще рано знати.

Жених запитує у молодшого братика своєї нареченої:

– І часто ти зазираєш у замкову шпарину в наших дверях?

– Ні, тільки тоді, коли туди не зазирають тато або мама.

– Мамо, знаєш, наша Марійка бачить у темноті!

– Звідки ти це взяв, синку?

– Вчора увечері, коли вони з дядьком Миколою сиділи в темній кімнаті, я чув, як вона його запитала, чому він не голений.

В купе поїзда мама образно пояснює синові, як з'являються діти:

– Береться глина, ліпиться заготовка, потім, коли її викупати в молоці, буде хлопчик, а коли у воді – дівчинка.

Молодий чоловік, звисившись із верхньої полиці, зацікавлено запитує:

– А що, старий спосіб відмінили?

Маленький хлопчик загубив маму у великому універмазі.

Чергова докоряє йому:

- Хлопчику, маму потрібно завжди тримати за руку.
- Але ж у неї в руках було стільки речей...
- Тоді потрібно було триматися за спідницю.
- Я намагався, але не зміг дістати...

Вчитель написав у щоденнику: «Ваш Миколка дуже багато часу проводить із дівчатками, хоча я й намагаюся його від цього відучити».

Мати відповіла: «Коли ви знайдете дійовий спосіб, прошу повідомити мене, і я вживу його для Миколчиного батька».

Батько до сина:

- Ти чому мені грубіяниш? Я тобі батько чи ні?
- Ну, ти ребуси загадуєш, старий. Я звідки знаю?

Маленький хлопчик плаче на вулиці, його запитують:

- Хлопчику, чому ти плачеш?
- Мама назвала тата слоном, а татусь її куркою.
- Ну то й що?
- Так хто ж тоді я?

Мати запитує сина:

- Ну, що тобі сподобалося у зоопарку?
- Мені – тигр, а татові – кішечка.

– Кішечка? Яка ж у зоопарку кішечка?

– Я її не бачив, але тато сказав: «Яка гарненька кішечка тут квитки продає!»

Маленьку дівчинку запитують:

– У тебе є братик?

– Який ще братик?! Мене годувати нічим!

Батьки розлучаються. Суддя запитує малюка:

– Ти з ким хочеш залишитися?

– З тим, кому присудять телевізор.

Тату, а я знаю дуже смішний анекдот.

Так розкажи.

Не можу, я ще маленький.

– Що сьогодні вам задали додому? – запитує батько сина.

– Нічого.

– Жаль, – зітхнув татусь, – доведеться мити посуд.

– Тітонько, а кого називають красивими жінками? – запитує малюк-племінник.

– Запитай у мого чоловіка, твого дядька, він повинен знати, бо у нього дуже гарна жінка, – кокетливо відповідає тітка.

– А що, у нього є ще одна дружина, крім тебе?

Малюк запитує свого кошлатого татуса, який бренькає на гітарі:

– Тату, тату, а ким ти будеш, як виростеш?

Маленька дівчинка вбігає додому вся у сльозах і з порога кричить:

– Мамо! Мамо! Мене хотіли згвалтувати!

– Доню, звідки ти це взяла?!

– Граюся я в пісочниці, аж тут підходять троє дядьків і кажуть: «Ну що, вграємо маленьку?»

– Тату, а чому наречений і наречена тримаються за руки?

– Такий звичай, синку. Боксери теж перед боєм тиснуть один одному руки...

До чоловіка підходить маленький хлопчик:

– Дядю, дайте сигарету.

– А тобі мама курити дозволяє?

– Курити не дозволяє, але сказала, що дасть цукерку, якщо я принесу сигарету.

– Дитино, хто ж тебе навчив так лаятися?

– Навчив, навчив... Наче людина не може володіти талантом від народження.

– Зараз тато приїде на машині, і ми будемо її мити.

– А вона влізе у ванну?

З доповіді завідуючого районним відділом народної освіти: «У нашому дитячому садку з тих пір, як прийшла нова завідуюча, увесь час відбуваються веселі конкурси. Наприклад, на днях відбувся конкурс: «Кого заберуть останнім». Переможець ночував із сторожем».

Вчитель – першокласникам:

– Якщо хтось із вас хоче про щось запитати, нехай підніме руку.

Петрик піднімає руку.

– Що ти хочеш, Петрику?

– Нічого. Я перевіряю, як спрацьовує ця система.

– Мамо, можна ми погуляємо у тата і маму?

– Можна, тільки посудом не кидайтеся.

Василько і Тетянка запитують:

– Бабусю, скажи, де нас взяли?

– Тебе, Таню, лелека приніс, а Василя в капусті знайшли.

Васько Тетянці на вухо:

– Скажемо бабусі правду, чи нехай так, не знаючи правди, й помре?

– Мамо, нащо ти п'єш валер'янові краплі?

- Вони заспокоюють.
- Тоді дай мені цей флакончик, я увіллю в море.
- В море? Навіщо?
- Щоб воно заспокоїлося.

Дзвінок у двері. Малюк відчиняє двері і бачить на порозі жениха своєї сестри.

– Любко! – кричить малий. – Іди швидше, твоя «синиця у жмені» прийшла!

Дзвінок у двері. Малий Миколка відчиняє. Візитер запитує:

– Твоя сестра вдома?

– Марійко! – закричав малий. – До тебе прийшов тип із 84, 85, 93 і 94 сторінки твого щоденника!

– Тату! Тут дві мухи гуляють. Одна – жінка, а друга – чоловічина.

– Як ти їх розрізняєш?

– Дуже просто: муха-жінка вже годину повзає на дзеркалі, а муха-чоловік сидить на пляшці з-під горілки!

Вчитель зоології:

– Сьогодні ми будемо вивчати лелек...

Раптом піднімається учениця:

– Іване Івановичу, мені здається, що ми достатньо дорос-

лі, щоб іще вірити в існування лелек...

– Тату, коли ти одружився?

– У двадцять чотири роки.

– А мама?

– У двадцять два.

– То виходить, що мама вийшла заміж на два роки раніше, аніж ти оженився?

Чотирирічний малюк звертається до татуса:

– Якщо радіоприймач кинути, він зламається?

– Так, звісно.

– І кнопки вилізуть?

– Еге-ж, і кнопки.

– А тьотя в ньому залишиться?

Малюк звертається до бабусі:

– Бабо, а як називають тих, хто кого-небудь проганяє?

– Терористи.

– Значить, мама – терорист. Вона прогнала мене з двору обідати...

П'ятирічний Петрик каже своєму приятелю:

– Я точно знаю, коли у батьків вихідні дні! Це коли моя мама пере білизну, а татко цілий день дивиться телевізор!

Дівчинка вперше побачила негра і дуже здивувалася:

– Мамо, а чому дядя такий чорний?

– Тому, що він такої раси. Раса в нього така... А взагалі-то він такий, як і ми.

– Мамо, а ця раса у нього відмиється?

Задзвонив телефон. Трубку знімає маленький хлопчик.

– Вам кого?

– Тато вдома?

– Ні, немає. Він кудись поїхав.

– На відпочинок?

– Ні. Він поїхав з мамою.

Вчителька розгнівано докоряє Василькові за погане відвідування школи, за неухважність та двійки. В кінці відчитування вона каже:

– Я хотіла б декілька днів побути твоєю матір'ю, щоб перевиховати тебе.

Василь піднімає голову:

– Добре, я скажу татові, думаю, він погодиться...

– Мамо, а правда, що люди від мавп пішли?

– Правда, синку.

– Я й дивлюся, що мавп так мало залишилося.

У глухій сибірській тайзі знайшли маленького хлопчика,

якого виховували дятли. Рівно через три дні він усіх задов-
бав.

– Не забувай, синку, що ми живемо на землі, щоб труди-
тися. Ким ти хочеш стати, коли виростеш?

– Пілотом!

Батько гнівно до доньки:

– Навіщо ти сказала матері, що я повернувся вранці?!

– Тату! Я ж їй відповіла, що не подивилась на годинник,
тому що готувала сніданок...

Малий дивиться, як тато фарбує стелю. Мама:

– Учись, синку! Підростеш, будеш татові допомагати.

– А що, хіба він до того часу не закінчить?

Учитель запитує:

- Чому тебе не було учора в школі?
- Бо бузько приніс мені братика.
- Але ж твій батько поїхав до Америки!
- Батько поїхав, але ж бузько залишився.

Петрик прийшов на третій урок. Учителька строго:

- Чому ти запізнився?
- Мене тато затримав.
- Хіба він не міг затримати когось іншого?
- Ні, він хотів відшмагати саме мене.

- Здається, до нас гості завітали...
- Чому ти так думаєш?
- Мама сміється після татусевих анекдотів...

Маленький хлопчик бігає по квартирі і викидає на підлогу все, що міститься у ящиках столу.

- Що ти робиш?! – кричить на нього мама.
- Я граюсь у таткову гру.
- Яку ще гру?
- «Чортівня, куди поділися ключі від машини?»

Малюк ніяк не засне. Мати каже батькові:

- Може, мені йому щось заспівати?
- Ну, люба, не треба ж так зразу! Спробуй з ним домови-

тися по-доброму...

– Тату, а як ловлять психічно хворих?

– За допомогою парфумів, косметики, гарних суконь і милих усмішок, синку.

Маленький хлопчик запитує батька:

– Тату, а звідки беруться слони?

– Бачиш, синку...

– Тільки не кажи мені, тату, про лелеку! Лелека слоненятка не підніме.

– Васильку, чому в пустелі їздять на верблюдах?

– Щоб у черевики піску не набрати.

– Дядьку, віддайте мій бутерброд!

– Нічого я у тебе не брав!

– Ви на нього сіли...

Василько гладить пишний хвіст великого пса. Мама злякано:

– Що ти робиш? Він тебе укусить!

– Мамо! З цього боку він не кусається!

Вовчик у магазині:

– У вас горілка є?

- А тобі вісімнадцять є?
- А у вас ліцензія на торгівлю алкоголем є?
- Та на, на... Чого ти так зразу заводишся?!

В РАГСі сидить малий хлопчик.

- Кого ти чекаєш? – запитує його співробітниця.
- Я хочу дізнатися, як розвестися з татом і мамою.

– Тату, ти мене любиш?

– Звичайно.

– Тоді одружися з тією тіточкою, що на розі продає морозиво.

– Синку, а яке прислів'я ти знаєш про корисну гуртову працю? – запитує тато.

– Гуртом і батька легше бити.

– Тату, ти де народився?

– В Одесі.

– А мама?

– В Бердичеві.

– А я?

– У Києві.

– Як добре, що ми всі зустрілися.

У кабінеті директора школи майбутній першокласник з

мамою.

– Мамо, ходімо, якщо директор каже, що всі класи переповнені, то чому ми будемо наполягати...

Батько відшмагав сина і каже:

– Повір мені, Василю, мені боляче тебе карати...

– Але не в тому ж місці, тату!

– Ким ти будеш, Миколко?

– Будівельником.

– Чому ж то?

– Будуватиму квартири без кутків!

– Іванку, коли мені було сім років, як тобі, у мене не було ні батька, ні матінки. Я ріс у чужих людей, часто не було чого ї поїсти...

– Татку, з тих пір, відколи ти у нас живеш, тобі ж добре, тебе годують тричі на день...

– Миколо, назви шкідливу худобину.

– Баран.

– Чому?

– Бо як поїм баранячого м'яса – у мене живіт болить.

– Синку, якщо ти сьогодні будеш слухняним, увечері обіцяю тобі винагороду!

Увечері:

– Молодець! Так добре поведився! Що ти хочеш у винагороду?

– Ніколи більше не примушуй мене бути слухняним!

– Діти, хто може довести Піфагорову теорему?

Василько:

– Мій старший брат із 7-го класу!

– І це мій син? Такий неслухняний, вреднючий!

– Сама ти вреднюча! Якби я знав, що ти така, ніколи б не дозволив таткові з тобою одружитися!

Закінчується літо. Менший брат:

– Скоро вже тобі, Дмитрику, до школи йти!

Старший брат:

– А ти не нагадуй, а то одержиш у вухо!

Учитель:

– Іваненко, що ти можеш сказати про Олександра Македонського?

– Як і про всіх покійників, тільки хороше...

– Татку, дай мені вина, я розфарбую картинки.

– Вином не фарбують!

– А чому ж бабуся казала, що у тебе ніс червоний від вина?

– Такого накоїв! Ти мав би почервоніти від сорому!

– Чому я маю червоніти? Татко казав, що він за мене червоніє.

– Юрку, не пхай пальці в ніс!

– А навіщо ж там дірочки просвердлені?

– Бабуню, а де твоє друге обличчя?

– Яке це друге?

– А татко казав, що ти дволика...

– Мій татко багатий, а твій бідний!

– А мій розумніший від твого!

– Твій тато у мого гроші взяв у борг!

– А мій тато твоєму не віддасть!

– Татку, вдар мене паском... Не сильно тільки...

– За що?

– Так... Я буду плакати, а мама мені цукерку дасть.

Вчитель у сільській школі:

– Я вам пояснив що таке віднімання. Зрозуміли?

– Так.

– Добре. Тепер приклад: наш шкільний сторож отримав зарплатню 250 гривень. На 30 гривні купив пляшку, на 20 гривень закуску, скільки у нього залишилось?

– 200 гривень!

– Добре. Як ця дія називається?

– Випивка!

– Оксанко, я купила тобі глобус, а він у тебе в пилюці!

– Не можу ж я, мамо, витирати пилюку з усієї земної кулі!

– Катю, ти прочитала «Мертві душі» Гоголя?

– Ні, Маріє Іванівно. Я дуже боюсь мерців.

– Пане Миколо, татко послав мене до вас, щоб ви розміняли 100 гривень!

– А де ж 100 гривень?

– Татко сказав, що віддасть вам їх через тиждень.

Вчитель:

– Петренко, чому ти вчора не прийшов до школи?

– У мене боліла голова.

Вчитель:

– Безпричинний головний біль – ознака лінощів! Порожня голова завжди болить! Якби я звертав увагу на свій головний біль, я б ніколи не приходив до школи!

– Татку, сьогодні вчитель мене запитував, чи ти не допомагав мені розв'язувати задачу...

– Ти сказав, що допомагав?

– Ні-і... Навіщо тобі незадовільну оцінку з математики ставити?

– Тату, а що таке «байка»?

– Ну, це, коли тварини, наприклад, свиня з ослом, розмовляють, як ми з тобою...

– Абрамчику, скільки буде два помножити на два?

– Вісім!

– Скільки?!

– Шість!

– Подумай.

– Чотири.

– Чому ж ти відразу не відповів?

– Татко вчить спочатку казати більше, щоб було з чого поступитися...

На дискотеці:

– Валю, ти танцюєш?

– Так, коли мені дуже весело і коли я одна вдома.

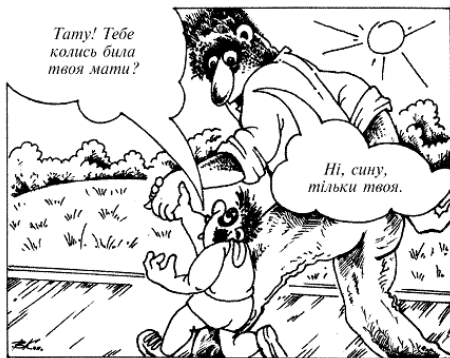
– Учись, синку. Чому научишся, того у тебе ніхто не відбере.

– А чому не навчусь, те відберуть?

Урок історії. Вчитель розповідає про битву при Фермопі-

лах:

– За кілька годин до битви перський цар відрядив до греків посла з вимогами... припинити розмови, Петренко, тобі було сказано!., з вимогами... покласти... книги, Іваненко, повинні лежати на столі закритими... з вимогами скласти зброю. Горда відповідь греків була такою... ти, Карпенко, трохи відсунься, щоб я міг бачити, що там виробляє, Циганенко... так, відповідь була: прийди і візьми. Коли грекам оголосили, що персів так багато, що вони закривають сонце, тоді ватажок греків – Леонід – сказав... Кравчук, якщо ти будеш так себе поводити, я тебе виставлю за двері. Леонід сказав: тим краще, ми будемо битися в тіні. За чотири дні почалася битва. Нарешті, зрадник на ймення... Стрілько, дай сюди нитку, годі гратися!.. Так, Ефіальт показав персам дорогу через гори, і тоді в стані греків почулися крики розпачу... хто це, чорт забирай, кидається папірцями?!

Петрик заходить в магазин і до продавця:

– Масло за 14.30, сметану за 9.50, цукру на 8.80, банку кави за 13.30 і батон за 2.90. Скільки ви дасте мені здачі з 53 гривень?

– 4 гривні 20 копійок.

– Дякую. Товарів мені не треба. Ця задачка – моє домашнє завдання.

– Тату, а на яких деревах пиво росте?

– Пиво не росте, синку, його роздобувають!

У лікарні телефонний дзвінок. Дитячий голос:

– Швиденько приїдьте! У нас, окрім мене, вся сім'я захворіла!

– Як так?

– Та я балувався, не слухав маму, і мені за обідом не дали тих смачних грибочків, що татко в лісі назбирав...

Бабуся запитує малого онука:

– Васильку, як звать твою маму?

– Не знаю...

– А як тато її кличе?

– Іди сюди!

Мама випила з гостями горілочки і пішла вкладати донечку спати. Та принюхалась і:

– Мамо, а навіщо ти надухманилася татовим одеколоном?

1982 рік. Радянський Союз. Дитячий садок.

Вихователька на заняттях:

– У Радянському Союзі кожен їсть досита, одягається гарно. Люди живуть у прекрасних просторах квартирах. У всіх дітей є багато прекрасних іграшок...

Вовчик розплакався:

– Хочу в Радянський Союз!

– Мамо, а чому Вовк спочатку з'їв не Червону Шапочку, а бабусю?

– Спи вже! Може йому сухофруктів захотілося...

– Давай свою жменю, я тобі цукерок насиплю!

- Насипте краще таткові.
- А ти хіба не любиш цукерки?
- Люблю... Але ж у татка жменя більша.

Катя і Люся (по 3 роки) у пісочниці.

Катя:

- Давай дружити!

Люся:

- Проти кого?

– Васильку, дитинко, відкрий ротика, скажи «а-а-а», щоб цей сердитий і противний дядько лікар зміг-таки вийняти свого пальця з твоїх гострих зубчиків!

Дитині 5 років задають відому загадку: «То товстіє, то худіє, на всю хату голосить» (відповідь – гармошка). Дитина на цю загадку, не задумуючись, дає відповідь – «Мама»!

- Мамо, Петро мене побив!
- Треба було дати здачі...
- Так я йому дав здачі ще перед цим.

– Лікарю! Мій син наївся піску. Я дала йому випити води.
Що робити далі?

- Слідкуйте, щоб він тепер не наївся цементу.

У дитсадку:

– Ти де народився?

– В лікарні.

– Не може бути! А що у тебе було?

В дитсадку медогляд.

– Васильку, можна тобі вийняти той зубчик?

– Ні! Краще відріжте вуха і ніс.

– Чому?

– Заважають светрик скидати.

У кабінеті у невропатолога мама і чотирирічний Василько. Лікар:

– Скажи, голубе, скільки у кішечки лапок?

– Чотири.

– А скільки вушок?

– Два.

– А скільки у киці очок?

– Два.

– А чи є у неї хвостик?

– Мамо, цей дядько ніколи не бачив кішку?

– Синку! Ну, скільки разів тобі повторювати, що я тебе народила, а не «скачала» з Інтернету?!

Тато весь аж світиться від щастя:

- Синку, скоро у тебе буде маленька сестричка.
- Що ж ви мене обманюєте?! Обіцяли ж цуценя!

Вовчик добряче напідпитку веде таку ж підпилу Оленку.

Оленка:

- Зараз головне для нас – мою маму не побачити!

Вовчик:

- Головне – не зустріти! «Не побачити» зараз – не критерій.

Конфлікти з учителем у школі?

Проблеми з батьками?

Посварився з дівчиною?

Не переймайся!

Ти не один!

Ти взагалі НУЛЬ!

Шкільний психолог.

Посеред уроку до класу заходить Вова із перев'язаною головою. Учитель:

- Ну, що сталося цього разу?
- Упав з п'ятого поверху.
- І що, летів цілих два уроки?

Клас був на екскурсії у краєзнавчому музеї. Учителька запитує про враження:

– Діти, що вам найбільше запам'яталося?

– Як Сидорова з порога впала.

– Іване нко, які явища природи бувають взимку?

– Снігові баби...

– Петренко, чому ти запізнився на урок?

– Я встав о сьомій, дивлюся – вже дев'ята!

– Сидоренко, ти вранці робиш зарядку?

– Ні.

– А чому?

– Як прокинусь – їсти хочу, а після їжі вже не можна...

– Котенко, які картини природи навіює тобі ця музика?

– Вранішній захід сонця...

Шестирічний хлопчик нахилився над ліжком однорічного братика, прислухається до його лепетання:

– А ви впевнені, що він – українець? – запитує батьків.

– Тату! Купи мені барабан!

– Але ж ти будеш барабанити і заважати мені працювати!

– Ні. Я буду барабанити тільки коли ти спиш.

– Мій п'ятирічний син вимагає у мене, щоб я подарува-

ла йому на день народження брата-близнюка, у якого тато – кондитер!

О третій годині ночі у квартирі учительки лунає телефонний дзвінок:

– Алло! Маріє Іванівно! Пробачте, будь ласка, я вас не розбудив?

– Розбудив!

– Ой, вибачте!

– Що ти хотів?

– Та вже... Пробачте... У вас зараз настрої не дуже... По голосу чую... Я краще завтра раненько передзвоню...

В цирку фокусник виводить на арену хлопчика:

– А тепер, хлопчику, скажи дядям і тьотям, щоб вони не подумали, що я обманщик, що ти бачиш мене вперше в житті. Правда?

– Правда, тату...

– Петренко, розкажи англійською мовою про свій режим дня.

– Я встаю о сьомій і роблю зарядку. Снідаю, збираю портфель і йду до школи.

– Все правильно. Але ти забув одягнутися!

– Сидоренко, яку роль у житті людини грає череп?

- Велику.
- А точніше?
- Він думає.

- Діти, ви повинні дуже добре вивчити творчість Тараса Шевченка. Він обов'язково буде на екзамені!
- Маріє Іванівно, невже він сам приїде?!

Іваненко збирається написати твір на тему «Моя сім'я».
Підходить до бабусі:

- Ти як на світ з'явилася?
- Мене лелека приніс.
- А мама звідки взялася?
- Її в капусті знайшли.
- А я?
- Тебе в магазині купили.

Хлопчик пише: «Ось вже три покоління, як у нашій сім'ї немає нормальної народжуваності...»

Дружина поїхала до батьків, батько сам вранці розбудив і одягнув доньку. Якось нагодував і веде в дитсадок. В одному не взяли, в іншому відмовили, підходять до третього.
Дівчинка:

- Тату, через твої дитсадки я вже перший урок пропустила!

– Тату! Ходімо з тобою гуляти!

– Ні, не підемо. Там дощик на вулиці йде маленький такий, противний...

– Як я?

– Бабусю, пограйся з нами у ведмедів із зоопарку!

– А що треба робити?

– Кидати ведмедям цукерки і печиво.

– Мамо, сьогодні в школі я не дав зіграти з учителем злий жарт!

– Молодець! А як ти це зробив?

– Коли я побачив, що учитель має сісти на кнопку, я швиденько відсунув стілець!

Маленька дівчинка закінчує вечірню молитву:

– І ще, Боженько, пошли хоч якийсь одяг тим бідним дів-

чатам з журналів, які дивиться мій татко!

– Обережно! – кричить мама. – Ти розіб'єш мою улюблену чашку!

– У тебе, мамочко, – відповідає дочка, – яку чашку не розбий, вона відразу ж стає улюбленою!

Хлопчика попереджають батьки перед поїздкою на природу:

– У лісі далеко від машини не відходь, загубишся!

– Але ж як ви зрадієте, коли я знайдусь!

Тато читає синові казку «Про рибака і рибку». Коли доходить до місця, де стара вчетверте посилає старого до рибки, хлопчик нервово каже:

– От уже дійсно, «дурачина і простофіля»! Взяв би і попросив у рибки нову бабу!

Малий радиться із молодшою сестричкою:

– Тобі не здається, що у нашого тата не все в порядку з головою?

– Чому?

– Ну ти сама подумай: то він чарівника з себе корчить, то казкаря, а то Дідом Морозом прикидається!

Син запитує у мами:

- А це правда, що я вночі народився?
- Правда.
- Я тебе не розбудив?

Донька:

- Мамо, звідки беруться діти?
- Доню, це довга історія, іншим часом розкажу...
- Ну, мамочко, ну хоч би початок історії...

Хлопчик відкриває холодильник і бачить всередині приклеєну фотографію з «Плейбоя».

- Мамо, – запитує, – а навіщо в холодильнику ця картина?
- Це, синку, для того, щоб я не переїдала. Відкриваю дверцята холодильника, бачу це фото і кажу собі, що не повинна об'їдатися, якщо хочу мати фігуру, як у неї.
- І як, допомагає?
- Мені – так, а татко твій поправився на 7 кілограмів.

Батько:

- З тих пір, як ми почали давати нашому синові гроші за гарні оцінки, він кожного дня і приносить гарні оцінки. Цікаво, як це у нього виходить?

Мати:

- Я думаю, що син ділиться з учителем.

Маленький хлопчик виходить з кухні зі сльозами на очах.

– Що сталося? – запитує тато.

– У мене тільки-но був скандал із твоєю дружиною!

В ресторані обідають тато й мама і з ними двоє дітей. Після обіду тато просить офіціанта принести рахунок.

– Вибачте, – каже хлопчик, – а можна забрати залишки їжі для нашого песика?

Офіціант:

– Звичайно, зараз я вам загорну...

– Ура! – кричать діти. – Нам куплять песика!

– Тату, ти тільки не хвилюйся!

– Добре, синку, ти тільки не ображайся!

Приходить Іванко зі школи додому:

– Татку, ти, мабуть, сподобався нашій учительці.

– Чому?

– Вона знову хоче тебе бачити.

Оленка (4 роки):

– Мамо, а який у тебе термін придатності?

– Мамо, ходи швиденько до сараю, я не втримав драбину!

– От дізнається тато, він тебе покарає!

– Тато вже знає, він висить на даху сараю!

У дитсадку вихователька:

– Діти, назвіть домашнього чотириноного друга. Хто? Сашко, кажи.

– Ліжко!

Маленький хлопчик ходить навколо батьків: – Якщо хочете, щоб я тут не створював натовп, купіть мені велосипед.

Оголошення.

«Батько за викликом. Суворий, уважний чоловік прийде до директора школи і вислухає скаргу на клієнта».

– Мамо, усі в школі кажуть, що я брехун!

– Сашко, ти ж навіть до школи не ходиш!

– Вовцю! Будеш добре вчитися, ми тобі купимо велосипед, а погано – піаніно!

Тато купив доні відеокасету з мультиком «Красуня і чудовисько», а увечері просить розказати про що мультфільм. Доня:

– Ну, там чудовисько каже: «У-у-у!», а красуня кричить: «А-а-а!..»

– Ні, доню, розкажи детальніше, від самого початку!

Доня насупилася, зітхає:

– Уолт Дісней представляє...

В автобусі ідуть батько з маленьким сином. В руках у хлопчика апельсин.

– Тату, а можна я прямо тут апельсин їстиму?

– Можна.

– А шкуринки знову під сидіння кидати чи додому для самогонки заберемо?

Наталочка (4 роки):

– Ми з татом вчора до ресторану ходили. Чого там тільки не було – ікра, омари, устриці, шашлик з лосося... Я так об'їлася, ледь-ледь не лопнула!

Оля (5 років):

– А чому «ледь-ледь»? Що, у тата грошей не вистачило?

Сашко вже тиждень просить тата, щоб той повів його в зоопарк. Тато увесь час розказує, що він зайнятий. Вже дружина йому каже:

– Ну коли звільнишся? Синові ж задали твір про тварин! Довелося йти. Через деякий час учителька запитує Сашка:

– Я не зрозуміла одне речення у твоїй роботі: «Мій тато був дуже радий, коли в зоопарку першим прийшов кінь, на якого він поставив 30 до одного»?

– Дмитрику, ти кого більше любиш, тата чи маму?

– Дядю!

– Чому?!

– Одного разу я не послухався тата, він узяв і прив'язав мене на самому палючому сонці, а дядя прийшов і прив'язав мене в холодку!

– А у мене мами немає... Вона зранку пішла в магазин і до цих пір не повернулася...

– Що ти плетеш? Вона у тебе в магазині продавцем працює!

На уроці виробничого навчання:

– Це у тебе що?

– Шпаківня.

– Так вона ж без дірки! Як туди шпак попаде?

– А він вже там!

– Дідусю, а правда, що на зло треба відповідати добром?

– Так, дитино.

– Тоді дай мені грошей на морозиво, бо я розбив твої окуляри.

Мама:

– Ну що ти тягнешся рукою через увесь стіл? У тебе що, язика немає?

– Є. Але рукою я дістаю далі.

Учитель музики:

– Олександрє! Якщо ти будеш себе так погано поводити, я скажу твоїм батькам, що у тебе є талант!

Вован:

– Маріє Іванівно, ви думаєте, що Ломоносов народився таким розумним? Це він, поки до Москви за обозом ішов, наслухався по дорозі...

– Тату, тату, а можна мені ще «Ростішку»?

– Щоб вирости, синку?

– Ні, тату, щоб з голоду не померти!

Мишко переказує казку про Івана-царевича.

– Заходить Іван-царевич в печеру, а там красна дівця в кришталевій домовині лежить, а на домовині напис: «Висмикни шнур! Видави скло!»

– Їж, синку, хліб.

– Я його не люблю.

– Їж! Виростеш, великим, сильним!

– А навіщо?

– Щоб заробляти на хліб!

– Але ж я його не люблю!

День народження Буратіно відсвяткували класно! З березовим соком і матрешками...

– Тату, а чому ти так високо цукерки на ялинку причепив?

– А це щоб ти їх до Нового року не з'їв!

– А що мені, тату, тепер серпантин жувати?

– Одного разу, коли я був маленьким, ми з бабусею зайшли до літнього кафе під відкритим небом, щоб пообідати. Почалася злива. Мені знадобилося три години, щоб доїсти суп.

31 грудня. Багатодітна сім'я, у якої купа фінансових проблем та боргів, готується до зустрічі Нового року. Діти щось чіпляють на ялинку, мати на кухні. Батько знімає зі стіни рушницю, виходить у двір, стріляє в повітря, повертається і голосно каже:

– Діти, я щойно випадково вцілив у Діда Мороза! Подарунків не буде!

Дитячий садок на прогулянці в лісі. Вихователька:

– Діти, якщо їмо ягоди, то зриваємо по дві: одну їжте, а другу для судмедекспертизи...

В магазині тато і син. Син:

– Тату, а скільки мені соку купувати?

– Звідки я знаю? Ти ж його п'єш. Я ж тебе не запитую, скільки мені брати горілки...

Маленький хлопчик приходить додому з дитячого садка увесь подряпаний. Тато:

– Синку, що сталося?

– Ми хоровод водили у садку... Діток мало, похворіли, а ялинка велика...

Сім'я проходить митницю в аеропорту.

На митника з цікавістю дивиться маленька доня. Раптом вона кричить:

– Тепліше, тепліше!

– Хлопчику, як тебе звати?

– А ви слова римуєте?

– Ні.

– Тоді – Антон.

– Тату, а що таке «подвійні стандарти»?

– Це просто, синку. Ти, наприклад, вважаєш, що дорослі – осли. А вони вважають навпаки.

Вихователі у дитячому садку забули в пісочниці двох молдавських дітей. До вечора вони збудували дачу, лазню і басейн.

Мама з сином приходять з прогулянки. В руках у сина ве-

лике гроно повітряних кульок. Тато:

– Навіщо ви стільки кульок накупили? Гроші не економите!

Син:

– Тату, мені кульки давали безкоштовно! По одному за кожну мамину покупку!

Василько:

– Як тільки я побачив літак, я зрозумів, що це моє. Але тоді у мене була всього лише рогатка.

– Тату, чому ти замість підпису у моєму щоденнику ставиш хрестики?

– Щоб твій учитель не подумав, що у такої інтелігентної людини може бути такий тупий син!

– Мій батько каже, що завжди приємніше дати, аніж от-

римати.

– Він у тебе священик?

– Ні, боксер.

– Сину, я ж заборонив тобі сьогодні купатися!

– Я не купався, я ненавмисно упав у річку.

– Прямо у нових штанах?

– Ні. Штани я спочатку зняв.

– Доню, твоя зачіска нагадує мені віник!

– А що таке віник, мамо?

Батько маленькому сину:

– Скільки разів я тобі казатиму, що не можна гратися із сірниками?!

– Я не грався. Мені просто треба було запалити сигарету.

– Синку, не ходи кожного вечора на дискотеку, оглухнеш!

– Дякую, мамо, я вже повечеряв.

– Мамо, наша вихователька ніколи не бачила корову!

– Чому ти так думаєш? Не може бути.

– Може, може! Я намалював корову, показую їй, а вона запитує: що це таке?

– Миколо, скільки років тривала тридцятилітня війна?

– Не пам'ятаю.

– Тоді скажи, скільки років одинадцятилітньому хлопчикові?

– Одинадцять.

– Добре. Тоді скільки ж все-таки тривала тридцятилітня війна?

– Одинадцять років?

– Василю, чому лелеки відлітають на зиму в теплі краї?

– Тому, що там люди теж хочуть мати дітей.

Ідуть син і батько повз школу.

– Синку, ти в цій школі навчаєшся?

– Так.

– 20 років тому я теж у цій школі вчився.

– Тепер я розумію, що мав на увазі наш директор, коли казав, що такого ідіота, як я, він 20 років не бачив.

Сашко прийшов додому в сльозах і заявив, що учитель постійно до нього прискіпується. Батько наступного дня приходить до школи з претензіями до вчителя.

Учитель послухав-послухав та при ньому й запитує Сашка:

– Скажи, скільки буде два плюс два?

Сашко до батька:

– Ось бачиш, він знову за своє!

Чоловік приходить додому з великою коробкою цукерок і каже трьом своїм маленьким дітям:

– Хто завжди слухає маму, хто ніколи з нею не сперечається, хто завжди виконує все те, що вона попросить, тому дістануться ці цукерки. Як ви вважаєте, кому?

Діти хором:

– Тобі, тату!

– Мамо, а чому цукерка називається «Яблучко»?

– Тому що в неї додають трохи яблучка...

– А що тоді додають в цукерку «Киць-киць»?

– Діти, вам було задано додому твір на тему «Моя улюблена передача». Скажи, Василю, ти сам писав чи тобі тато допомагав?

– Тато допомагав.

– Скажи татові, що передачі можна не тільки одержувати, а ще й дивитися.

Учителька:

– Сашко, чому у тебе в диктанті такі ж самі помилки, як у твоєї сусідки по парті?

– Так у нас же одна учителька!

– Петре, чому ти не виходиш надвір погратися?

– Не можу, у мене дуже суворий тато! Коли він робить моє домашнє завдання, я маю знаходитися біля нього!

– Іване, – повчає мати сина, – ти завжди при розмові слідкуй за собою і пильнуй мови.

– А що я не так сказав?

– Сьогодні ти дядька Василя назвав «дураком», а українською мовою треба було сказати «дурень».

– Тату, а чому це кіно не можна дітям дивитися?

– Не заважай, сиди тихо – зараз сам про все дізнаєшся.

Листоноша приносить листа і дзвонить у двері. Відкриває хлопчик років семи, попихкує гаванською сигарою. За ним, під ялинкою, видніється почата пляшка горілки. Листоноша із здивуванням:

– Е-е-е... батьки вдома?

Хлопчик збиває попіл із сигари на килим:

– А сам ти як думаєш?

Мама годує Мишка обідом. Мишко запитує:

– А чому у тата так мало волосся?

– Тому що він багато думає.

– А чому у тебе так багато?

– Замовчи і їж!

Мама запитує у сина:

– Де ти так довго пропадав?

– Ми з Павлом гралися у листонош. Сьогодні усі жителі села отримали листи!

– А де ж ви взяли стільки листів?

– У тебе в тумбочці.

Тато одружився вдруге. Запитує маленького Сашка:

– Подобається тобі твоя нова мама?

– Тату, мені здається, тебе обманули, – задумливо каже Сашко, – не така вже вона й нова.

Мама навчає дворічного Миколку рахувати:

– Сину, ось три олівці. Рахуємо: один, два, три. А тепер ти полічи.

Миколка повторює за мамою:

– Один, два, три.

– А тепер тато заховає один олівець. Полічи, скільки олівців залишилось.

– Один, два, три.

– Ну де ж ти бачиш третій олівець. Залишилось усього два.

– А у тата!

– Мій син великий фантазер! Учора він запевняв мене, що вчителька залишила його у класі до другої години ночі!

– Сашко, яка тварина дає нам м'ясо і сало?

– М'ясник.

Телефонний дзвінок. У трубці:

– Алло!

– Це хто?

– Це я, Маша.

– Машуню, а чому пошепки.

– А я граюся в хованку.

– Ну, добре. Поклич тата.

– Не можу, він зайнятий.

– Тоді маму.

– Вона теж.

– А ще дорослі є?

– Ага, міліціонери.

– Поклич.

– Вони теж зайняті.

– Та що ж вони всі роблять?

– Мене шукають.

Сашко:

– У кожного з батьків є свої плюси і мінуси, між іншим, як і у кожного джерела живлення.

– Вовчику, згадай найкращий рік свого життя.

– Це коли я вчився у першому класі!

– А два найкращих роки?

– Це коли я знову вчився у першому класі!

– Петре, де можна знайти твого батька?

– У свинарнику. Ви його відразу впізнаєте на ньому
брить!

– Тату, тату, я сокиру знайшов!

– Неси сюди!

– Та вона пощерблена і без топорища...

– Тоді поклади назад, негарно брати чужі речі!

– Сашко, сідай і розкажи нам, як ти вчишся.

– Я не можу сісти. Я тільки-но розказав татові...

– Мамо, я сьогодні в автобусі місцем жінці поступилася,
а вона не сіла.

– Ну, а ти що?

– Знову до татка на коліна залізла.

Учитель біології:

– Павле, не крутись і не кривляйся, а краще дивись на
мене, бо так і не дізнаєшся про поведінку мавп.

– Це не ваш син закопує в пісок мою сукню?

– Ні. Мій набирає воду вашим капелюшком.

– Сергійку, візьми срібну ложечку і розмішуй нею цукор.
Срібло вбиває мікроби.

– А чому це я маю пити чай з дохлими мікробами?

Вовчик змучив маму запитаннями. Мама:

– Чуєш, синочку, якщо ти будеш таким поганим і неслухняним хлопчиком, я захворію, прийде лікар, я помру, мене повезуть на цвинтар на великому чорному авто. Буде грати сумна музика...

– Мамо, а мені можна буде сісти поруч з водієм?

У дитячому садку діти малюють. Вихователька підходить до дівчинки, яка захоплено щось малює:

– Що ти малюєш?

– Бога.

– Але ж ніхто не знає, як він виглядає!

– Зараз дізнаються! – упевнено заявляє мала, розмазуючи по аркушу акварельні фарби.

Сашко приходить із школи близько десятої.

Бабуся:

– Чому так рано?

– Вигнали з уроку.

– За що?

– Та, сусід по парті на уроці закурив.

– А тебе чому вигнали?

– А я йому дав прикурити.

Іванко стоїть на вулиці, курить. Повз нього проходить жінка і запитує:

– Хлопчику, а твій тато знає, що ти куриш?

– Тіточко, а ваш чоловік знає, що ви чіпляєтесь до незнайомих мужчин?

Помирає батько, кличе до себе трьох синів і каже їм:

– Принесіть віник, розв'яжіть і зламайте кожен прутик окремо.

Сини так і зробили.

– От бачите, – каже батько. – А тепер принесіть ще один віник і спробуйте зламати його цілим.

Сини принесли віник, взяли разом і зламали. Батько:

– От невдача! А я ж таку мудру річ хотів наостанок вам

розказати!

Директор великого заводу звертається до свого заступника:

– Вітаю вас, ви досягай значних успіхів! Всього рік тому ви прийшли до нас простим роботягою. Через два місяці стали бригадиром. Через місяць – табельником. Потім змінним майстром, інженером. Через півроку ви були вже заступником начальника цеху, через дев'ять місяців – начальником цеху! А тепер – ви мій перший заступник! Як вам це вдалося?

– Дякую, тату!

– Ось так, мій любий... Я тобі розповів про те, як воював твій дідусь на Другому Українському фронті!

– Незрозуміло тільки...

– Що?!

– Що робили усі інші солдати Другого Українського?...

Школярі України здали цього року державі понад 50 тонн металолому. Нині з нього дістають танкістів, комбайнерів, трактористів і машиністів локомотивів.

Цікавий похід місцями бойової слави провели цього літа школярі Сумщини. Підірвані мости зараз відновлюються.

- Тьотю, з'їжте цукерку.
- Дякую, любий.
- Смачно?
- Еге ж!
- Дивно... Чому тоді мій пудель її випльовує?...

- Петрику, ким ти хотів бути, коли виростеш?
- Генералом.
- Але ж тебе можуть убити на війні.
- Хто?
- Ворог.
- Тоді я краще стану ворогом!

Деякі хлопці у нашому літньому таборі відпочинку просяться додому. А я буду терпіти – мені тут подобається!

– Мамо, мені в школі усі кажуть, що я дуже неуважний. Це правда?

– Хлопчику, твоя мама живе у будинку навпроти...

У дитячому садку:

– Мій тато – бізнесмен, тістечками торгує. У мене цих тістечок – за рік не з'їси!

– А мій тато теж бізнесмен, шоколадками торгує. У мене того шоколаду – на сто років!

– І моя мама – бізнесмен. У мене цих тістечок, цих шоко-

ладок, цих тат!!!

Учителька:

– Володимире, що значить фраза Гоголя «Редкая птица долетит до середины Днепра»?

– Те, що Гоголь добре знався на птахах. Нормальним птахам на середині Дніпра робити абсолютно нічого!

– Знаєте, а мене в дитинстві ставили на табурет і примушували читати віршик. Якщо віршик подобався – давали цукерку, не подобався – табурет вибивали...

На уроці зоології Марія Іванівна запитує:

– Діти, що ми отримуємо від курки?

– М'ясо!

– Добре! А що ти, Петрику, скажеш?

– Яйця!

– Добре! А ще що?

Клас мовчить. Учителька:

– Вовчику, а ти що скажеш?

– Не знаю.

– На чому ти спиш?

– На лавці.

– А під голову що кладеш?

– Валянок.

– А тато твій на чому спить?

– На підлозі.

– А під головою у нього що?

– Другий валянок.

– А дідусь на чому спить?

– На печі.

– А під головою у нього що?

– Подушка!

– А що буде, якщо подушку розріжемо?

– Що буде, що буде... По шії від діда буде!

– Синку, ми економимо. Хочемо купити «Жигулі». Тато он курити кинув. Що ти можеш зробити?

– Я можу кинути школу...

– Тату, а яблука зелені?

– Так.

– А у них ніжки є?

– Немає.

– А вони не стрибають?

– Ні.

– А-а... Значить, я знову жабу з'їв!

Фрази типу: «А тепер я покажу вам наш сімейний альбом!» або «Подивіться, як навчається наш син!» значно економлять продукти і випивку.

- Моєму синові сім років, а він вже грає на флейті.
- Моєму – п'ять, а він вже грає на скрипці!
- А мій у три роки грає на роялі!
- А як у нього це виходить?
- Прекрасно! Правда, інколи, коли захопиться, то падає на підлогу разом з іграшками.

Учитель:

- Назви два займенники:
- Хто, я?
- Сідай, відмінно!

Учитель:

- Петрику, до скількох ти умієш рахувати?
- Один, два, три, чотири, п'ять, шість, сім, вісім, дев'ять, десять, валет, дама...

Учитель:

- Твоє прізвище Глібов?
- Так.
- Це славнозвісне прізвище! Ти знаєш, хто такий Глібов?
- Мій тато.

Учитель:

- Ти приходиш до школи з брудними руками!
- У мене інших немає!

Учитель:

– Хто назве п'ять африканських тварин?

Петрик:

– Чотири жирафи і слон.

– Татку, а що таке літр?

– Ну, синку... Це... метр! Тільки в рідкому стані.

Дівчинка сидить у пісочниці, про щось серйозно думає і ручкою водить: «Не Оля, не Катя, не Віта...». Голос із вікна будинку:

– Танюшо, ходи додому!

– О! Точно, Таня!

Вихователька:

– Петрику, що з тобою? Ти такий блідий, часом не захворів?

– Ні, це мене сьогодні мама умила...

Олімпіада в одинадцятому класі сільської школи:

1-й приз – 50 доларів.

2-й приз – 20 доларів.

3-й приз – студентський грант на навчання в Кембріджі.

– Швидко! Руки за голову! Ноги на ширину плечей!

– Це пограбування?

– Ні, це урок фізкультури!

– Діти, що значить: «Я люблю, ти любиш, він любить?» – запитує вчителька.

– Я думаю, – відповідає Сашко, – це така ситуація, за якої одного точно поб'ють.

– Богданчику, хто такий Чапаєв?

– Негр!

– Чому?!

– Бо він з білими воював.

– Мамо, сьогодні директор школи запитав, чи є у мене брати-сестри.

– Ти сказав, що ти одна дитина в сім'ї?

– Сказав.

– Ну?

– Він сказав: «Слава Богу!»

– Сашко, хто такий Еней?

– Не знаю.

– А Котляревський?

– Не знаю.

– Значить, ти у нас нікого і нічого не знаєш...

– Чому це? Знаю Шварценеггера, Сталлоне, Чака Норріса,

Джекі Чана...

– І з такими знаннями ти збираєшся жити в Україні?!

– А де це?

Батько читає доні книжку про Бармалея виразно, з інтонацією. Та слухає, слухає, а потім запитує:

– Тату, а там так прямо страшним отаким голосом і написано?

– Ваш син отримав незадовільну оцінку за контрольну тому, що списав у Оленки! Дивіться, на запитання «У якому році народився Пушкін?» Оленка відповідає – «У 1799». І ваш син теж.

– А що, мій син не може правильно відповісти?

– Дивіться далі. Питання: «Хто написав «Енеїду»? Оленка пише – Шевченко, ваш син – теж.

– А чому вони не могли обидва помилитися?

– Припустимо. Але ж наступне запитання: «Які твори написав Нечуй-Левицький?» Оленка пише – «Не знаю», а ваш син – «І я теж».

– Мамо, у нас тато непідходящий!

– Чому це, доню?!

– Я його кличу, кличу, а він ніяк не підходить!

– Миколко, виповниться тобі три рочки, на той час мама

з татом назбирають грошей і куплять тобі сестричку.

– Навіщо нам гроші тратити? Мама у нас ще молода, вона і народити може!

Малюк іде на велосипеді і кричить до мами:

– Мамо, мамо, дивись, я без рук іду!

Завертає за будинок. Через деякий час виїздить і знову кричить:

– Мамо! Дивись, я вже без зуба іду!

Хто рано встає – той всіх дістає...

– Пацани сусідський гараж «накрили», а мій Василь, дурник, хоче всю вину на себе взяти...

– Слухай, а давай я його до себе головним бухгалтером візьму!

– Ваш син обізвав мене коровою!

– А я ж йому скільки разів казала, щоб не оцінював людей за їхнім зовнішнім виглядом!

– Від кого ти почув це погане слово?!

– Від Діда Мороза!

– Не може бути!

– Може! Він так сказав, коли Петро заліпив йому сніжкою в око!

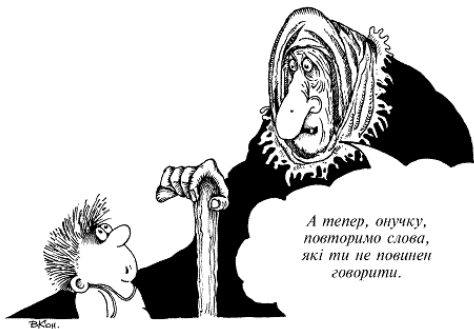
- Діду Морозе, дякую за подарунок!
- Не варто, пусте...
- Я теж так думаю, але мама веліла подякувати.

Чоловік грається з маленькою донькою. Врешті вона каже:

– Все, досить, у мене голова болить!

Чоловік уважно дивиться на дружину:

– Вас цьому з дитинства навчають?

Мама:

– Донечко, доїж суп. Ти знаєш, ким стають дівчатка, коли вони не їдять?

– Знаю. Манекенницями.

– Дитино, якщо тобі що-небудь дадуть, треба сказати «дякую».

– А якщо не дадуть?

У дитинстві бабуся зачинила мене в шафі і забула. А коли випустила, я був вже дорослим, повністю сформованим паралелепіпедом...

Перший Новий рік, який зустрічаєш по-дорослому, без батьків, у компанії друзів, чомусь проходить над унітазом.

Із зведень МВС: «За результатами шкільних творів «Як я провів літні канікули» було розкрито: три пограбування, шість крадіжок, два терористичні акти і вбивство президента Кеннеді».

– Альошо! Чи треба тебе називати Олексієм?

– Якщо вже повністю, то – Акакієм...

Учитель на батьківських зборах:

– Як мовиться, не при дітях будь сказано... Хоч їм це теж дуже цікаво...

– Іване, чому ти не зробив уроки?

– Та батько з матір'ю учора ввечері сварилися...

– Матір твою бачила, а хто твій батько?

– Оце вони й вияснили...

– Листи від мого сина змушують мене щоразу лізти в енциклопедичний словник.

– Вам пощастило. Бо листи від мого сина змушують мене щоразу лізти в гаманець.

Хлопчик заходить у вагон метро і починає жєбрати:

– Люди добрі, допоможіть, хто чим може, бо у нас всі бідні: і мама, і тато, і водій, і садівник, і служниця...

– Чому Друга світова війна почалася у 1939-му році, а Велика Вітчизняна майже на два роки пізніше?

– Німці проходили українську митницю.

Господиня наймає няньку для малого:

– А чому вам відмовили на попередньому місці?

– Я одного разу забула викупати дитину...

Дитячий голос із сусідньої кімнати:

– Ми беремо її, мамо!

– 300 г цукерок мені вистачить на все життя!

– Ти збираєшся прожити всього тиждень?

Наука придумує нові й нові засоби, щоб діти не засовували пальці в розетку, тому гинуть найобдарованіші.

Дитинство закінчується тоді, коли починає хотітися, щоб

бажання виконував не Дід Мороз, а Снігурочка.

Мати інколи вчить дитину неможливому:

– Закрий рота і їж суп!

Швидкість звука інколи буває занадто низькою: часто те, що ви кажете своїм дітям у підлітковому віці, доходить до них тільки тоді, коли їм виповниться 40.

Малий Петрик не хоче спати. Батько сідає біля ліжка:

– Я розповім тобі казочку, щоб ти заснув.

– Добре тату.

Батько починає розповідати. Минає година, друга... Нарешті настає тиша. Із сусідньої кімнати чується голос матері:

– Спить?

На порозі з'являється у нижній сорочці Петрик:

– Так, мамусю, тато вже заснув.

– Татусю, допоможи мені задачу розв'язати.

– А ти вже над нею думав?

– Думав.

– Ну, і що придумав?

– Що краще – спитати у тебе або у шкільного мого товариша Вітька списати.

Дитина – це ангел, чії крила зменшуються в міру того, як довшають її ноги.

Маленький хлопчик вперше пішов до школи.

– Ну і чому ж тебе, синочку, навчили?

– Нічому, – зітхнув першокласник. – Сказали завтра прийти.

– Мамо, мамо! Я бачив уві сні ведмежатко. Правда, гарне?

– Але ж це ти, синку, бачив, а не я.

– Ні. Ти там була. Я тебе покликав і показав.

– Синку, лелека приніс тобі сестричку. Хочеш її побачити?

– Сестричку? Само собою, але спершу я хотів би побачити взимку лелеку.

– Дядьку, ви баскетболіст?

– Ні!

– То чому ж ви такий високий?

– Донечко, мені сказали, що ти куриш!

– Так, ну і з якою із бабок біля під'їзду я не привіталася?!

З учнівських творів

Бетховен написав три симфонії – першу, п'яту і дев'яту...

Рахметов не мав ніякого сімейного стану...

Значення образу Тетяни велике. Пушкін найпершим оцінив усю повноту російської жінки...

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.